

- 2) Czy art. 15 ust. 1 i 6 dyrektywy 2008/115 należy – w okolicznościach postępowania głównego – interpretować w ten sposób, że przewidziana w prawie krajowym samodzielna podstawa przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, zgodnie z którą „osoba nie posiada żadnych dokumentów tożsamości”, jest dopuszczalna w świetle prawa Unii jako objęta zakresem dwóch hipotez sformułowanych w art. 15 ust. 6 dyrektywy, w wypadku gdy w prawie krajowym państwa członkowskiego na podstawie wskazanej okoliczności można uznać, że istnieje uzasadnione przypuszczenie, iż ta sama osoba spróbuje uchylić się od wykonania decyzji o wykonaniu wydalenia, co z kolei oznacza występowanie ryzyka ucieczki w rozumieniu prawa tego państwa członkowskiego?
- 3) Czy art. 15 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115 w związku z motywami 2 i 13 preambuły tej dyrektywy dotyczącymi poszanowania praw podstawowych i godności obywateli państw trzecich oraz stosowania zasady proporcjonalności należy – w okolicznościach postępowania głównego – interpretować w ten sposób, że dopuszczają one sformułowanie wniosku o występowaniu uzasadnionego ryzyka ucieczki na podstawie okoliczności, że osoba nie posiada żadnych dokumentów tożsamości, nielegalnie przekroczyła granicę państwa i oświadcza, że nie chce powracać do swojego państwa pochodzenia, pomimo że wcześniej wypełniła deklarację dobrowolnego powrotu do swojego państwa i udzieliła prawdziwych informacji na temat swojej tożsamości, które to okoliczności są objęte zakresem pojęcia „ryzyka ucieczki” adresata decyzji nakazującej powrót w rozumieniu dyrektywy, zdefiniowanego w prawie krajowym jako sformułowane na podstawie okoliczności faktycznych uzasadnione przypuszczenie, że ta sama osoba spróbuje uchylić się od wykonania decyzji nakazującej powrót?
- 4) Czy art. 15 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 15 ust. 4 i 6 dyrektywy 2008/115 w związku z motywami 2 i 13 preambuły tej dyrektywy dotyczącymi poszanowania praw podstawowych i godności obywateli państw trzecich oraz stosowania zasady proporcjonalności należy w okolicznościach postępowania głównego interpretować w ten sposób, że:
- a) obywatel państwa trzeciego nie współpracuje przy przygotowaniu wykonania decyzji nakazującej powrót do jego państwa pochodzenia, w wypadku gdy ustnie oświadcza w obecności pracownika przedstawicielstwa dyplomatycznego tego państwa, że nie chce powrócić do swojego państwa pochodzenia, mimo że wcześniej wypełnił deklarację dobrowolnego powrotu i udzielił prawdziwych informacji na temat swojej tożsamości oraz zaistniało opóźnienie w uzyskiwaniu dokumentów od państwa trzeciego i istnieje rozsądna perspektywa wykonania decyzji nakazującej powrót, gdy w tych okolicznościach przedstawicielstwo dyplomatyczne tego państwa, mimo że potwierdziło tożsamość osoby, nie wydaje dokumentu podróży niezbędnego do powrotu tej osoby do jej państwa pochodzenia?
- b) w wypadku ewentualnego zwolnienia z powodu braku rozsądnej perspektywy wykonania decyzji o wykonaniu wydalenia obywatela państwa trzeciego, który nie posiada żadnych dokumentów tożsamości, nielegalnie przekroczył granicę państwową i oświadcza, że nie chce powrócić do swojego państwa pochodzenia, gdy w tych okolicznościach przedstawicielstwo dyplomatyczne tego państwa, mimo że potwierdziło tożsamość osoby, nie wydaje dokumentu podróży niezbędnego do powrotu tej osoby do jej państwa pochodzenia, należy uznać, że państwo członkowskie jest zobowiązane do wydania tymczasowego dokumentu potwierdzającego tożsamość tego obywatela państwa trzeciego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 98.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd –
Warna (Bułgaria) w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Koela-N EOOD przeciwko Direktor na direkcija
„Obzhalwane i danyczno-osiguritelna praktika” Warna pri Centralno upravlenie na Nacionalnata
agencija za prihodite**

(Sprawa C-159/14)

(2014/C 175/36)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Koela-N EOOD

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obzǎwǎne i danycno-osiguriteľna praktika” Warna pri Centraľno upravlenie na Nacionaľnata agencija za prihodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 14 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że prawo do rozporządzania rzeczą jak właściciel obejmuje także prawo zlecenia przewoźnikowi dostawy towarów osobie trzeciej, innej niż odbiorca wskazany na fakturze, i w tym rozumieniu sam odbiór towarów przez tę osobę trzecią stanowi dowód tego, że poprzednie dostawy towarów zostały dokonane?
- 2) Czy art. 14 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że brak faktycznego władztwa nad towarami przysługującego bezpośrednio dostawcy oznacza niespełnienie przewidzianych w dyrektywie 2006/112 przesłanek istnienia dostawy towarów, niezależnie od faktu odbioru towarów przez kupującego?
- 3) Czy fakt nieokazania pomocy organom podatkowym przez poprzednich dostawców w łańcuchu dostaw oraz brak przeładunku towarów stanowią obiektywne dane, na podstawie których należy ustalić, że podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, że transakcja, na której opiera prawo do odliczenia, stanowi element oszustwa podatkowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varas Cíveis de Lisboa (Portugalia) w dniu 4 kwietnia 2014 r. – João Filipe Ferreira da Silva e Brito i in. przeciwko państwu portugalskiemu

(Sprawa C-160/14)

(2014/C 175/37)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Varas Cíveis de Lisboa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: João Filipe Ferreira da Silva e Brito i in..

Strona pozwana: Państwo portugalskie.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów ⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 1 ust. 1, powinna być interpretowana w ten sposób, że pojęcie „przejęcie przedsiębiorstwa” obejmuje sytuację, w której spółka działająca na rynku lotów czarterowych zostaje rozwiązana w wyniku decyzji jej większościowego akcjonariusza, który jest sam spółką czynnie działającą w sektorze lotnictwa, i w ramach likwidacji, spółka dominująca:
  - i) wstępuje w sytuację rozwiązanej spółki w umowach wynajmu samolotów i obowiązujących umowach o loty czarterowe zawartych z agencjami turystycznymi;
  - ii) prowadzi działalność wcześniej prowadzoną przez rozwiązaną spółkę;